

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Győrött, 2014. évi május hó 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

**v é g z é s t :**

a rágalmazás vétsége miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2013. évi szeptember hó 10. napján kihirdetett 6.Bf.171/2013/5. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a becsületsértés szabálysértése (2012. évi II. törvény 180. § (1) bekezdés) miatti eljárást megszünteti; a vádlott születési ideje: ....., lakhelye: ....

A harmadfokú eljárásban felmerült 6.000 (hatezer) Ft bűnügyi költség megfizetésére magánvádlót kötelezi, és az általa előlegezett költség a magánvádló terhén marad.

**I n d o k o l á s :**

A Körmendi Járásbíróság a magánvádas büntetőeljárás keretében megtartott nyilvános tárgyalások alapján 2013. február 27. napján kihirdetett 14.B.90/2012/11. számú ítéletével bűnösnek mondta ki vádlottat a Btk. 179. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő rágalmazás vétségében. Ezért a vádlottat 60 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, amely egy napi tételének összegét 4.000 Ft-ban határozta meg, annak megállapítása mellett, hogy a vádlott köteles az így összesen kiszabott 240.000 Ft pénzbüntetést megfizetni az állam javára.

Rendelkezett meg nem fizetés esetén a pénzbüntetés szabadságvesztésre történő átváltoztatása módjáról és mértékéről.

Kötelezte a vádlottat a magánvádló által előlegezett eljárási költségnek a magánvádló részére történő megfizetésére is.

A Körmendi Járásbíróság ítéletével szemben a vádlott és védője terjesztett elő fellebbezést elsődlegesen felmentés érdekében, másodlagosan enyhítésért.

A bejelentett fellebbezések alapján eljárva a Szombathelyi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2013. szeptember 10. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a 6.Bf.171/2013/5. számú ítéletét, amellyel az elsőfokon eljáró bíróság ítéletét akként változtatta meg, hogy vádlottat az ellene rágalmazás vétsége miatt emelt vád alól

felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült költségeit a magánvádló maga viseli.

A másodfokú ítélet indokolásának lényege szerint az elsőfokon eljáró bíróság a történeti tényállást a feltárt bizonyítékok helyes és okszerű értékelésével és mérlegelésével állapította meg, az bizonyítékszerű, megfelelően eleget tett a jogszabályban előírt indokolási kötelezettségének is, az általa megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól. Kiemelte, hogy a vádlott által a dr. **L.M.-nek** megküldött elektronikus levélben megfogalmazott, a magánvádló által kifogásolt kifejezések használata nem a múltban bekövetkezett, vagy a jelenben történő eseményre utal, hanem pusztán feltételezéseket foglal magában. A sértett viselkedésére, magatartására, ismereteire tett kijelentések ugyancsak nem konkrét, illetőleg a jelenben folyó eseményekre, történésekre utalnak, hanem értékítéletek, a magánvádlóról kialakult véleményt tükrözik. Összességében a vádlotti kijelentések nem haladták meg a véleménynyilvánítás szabadságának határát, miután nélkülözték a gyalázkodó, becsmérítő, megszégyenítő jelleget. Miután az inkriminált kijelentések a sértettnek a magánéletében tanúsított magatartására, és nem közvetlenül a betöltött munkakörére vonatkoztak, és az előbbit is csak a negatív értékítéletek szintjén érintették, a Btk. 180. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző becsületsértés vétségének megállapítását sem alapozták meg.

Erre figyelemmel a bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatva a Szombathelyi Törvényszék a vádlottat az ellene emelt vád alól a Be. 331. § (1) bekezdése alapján, a Be. 6. § (3) bekezdés a.) pontjának I. fordulatóban írt okból, bűncselekmény hiányában felmentette.

A másodfokú ítélet ellen magánvádló jelentett be fellebbezést, amelynek írásbeli indokolásában kifejtette, álláspontja szerint a másodfokon eljáró bíróság a hatályos jogszabályok, az általa hivatkozott bírói gyakorlat és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem helytálló következtetést vont le annak megállapítása során, hogy a kifogásolt terhelti kijelentések nem a múltban bekövetkezett vagy a jelenben történő eseményekre utalnak, hanem pusztán feltételezések, illetőleg részben egyszerűen a vádlotti értékítéleteket foglalják magukban és a magánvádlóról kialakult véleményt tükrözik. Mindezzel szemben valamennyi inkriminált kijelentés tényközléses jellegét és tartalmát igyekezett igazolni, érvelése szerint valamennyi vádlotti kijelentésre igaz az, hogy a terhelt nem jelöli meg, mire alapozza az állítólagos értékítéletét, egyik mellett sem szerepel indoklás, amelyből világossá válna, hogy az eleve tényközlés képét mutató megnyilvánulása milyen alapon tekinthető illetőleg minősül véleménynyilvánításnak.

A fellebbezési érvelés szerint a magánvádló munkáltatójához eljuttatott vádlotti levélnek a mások egészségének veszélyeztetésére, a hazudozására, a valóság elferdítésére, és a kellő ismereteinek hiányára vonatkozó kitételei nem nélkülözik a gyalázkodó, becsmérítő jelleget, alkalmasak a munkahelyi vezetője előtti megszégyenítésre, s ebből következően átlépik a véleménynyilvánítás szabadságának határait.

Összességében a rendelkezésre álló bizonyítékok törvényszék általi helytelen értékelésére figyelemmel a magánvádló indítványozta a Szombathelyi Törvényszék másodfokon hozott ítéletének hatályon kívül helyezését és **vádlott** bűnösségének megállapítását rágalmazás vétségében.

**Vádlott** a Győri Ítéltáblához címzett írásbeli beadványában, védekező iratában összefoglalta az ellenérdekű féllel közös ügyük polgári peres előzményeit, kihatásait és eredményeit, az ezzel párhuzamosan folyt birtokvédelmi, internetes, sajtó és média eljárások csomópontjait, hivatkozott arra, hogy a kompromisszumos megoldási lehetőségek magánvádló általi elutasítása vezetett végsősoron a jelen ügyben kifogásolt levél megírásához. A magánvádló által előidézett helyzet, a családja egészségi állapotának veszélybe kerülése, a sorozatos kialvatlanság és annak egészségügyi ártalmai, kockázatai szükségessé tették a magánvádlóval szembeni fellépést, az elektronikus levél elküldésének elsődleges motivációja a segítségkérés volt, csak a munkahelyi felettesnek került elküldésre, a levél szövegezése nem volt gyalázkodó, becsmérlő vagy megszégyenítő jellegű, és a magánvádlót ezzel összefüggésben semmilyen hátrány sem érte.

Ismételten felhívta a figyelmet arra, hogy a levél valós tényeket tartalmazott, és nem lépte túl a véleménynyilvánítás szabadságának kereteit, a magánvádlót kizárólag a bosszú vezérli az ellene való fellépés során. Mindezekre figyelemmel a másodfokon hozott törvényszéki ítélet helybenhagyását indítványozta.

A harmadfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a magánvádló jogi képviselője a magánvádló által előterjesztett fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta, az eljárás különböző szakaszaiban benyújtott vádlotti beadványokra reagálva észrevételezte, hogy a terhelti előadásokban több valótlanság érhető tetten, a magánvádlói kompromisszumra képtelenségre való hivatkozás alaptalanságát megfelelően jelzik a fejlemények, a jegyzői hatáskörben hozott döntés bírósági megtámadása során a felek között létrejött egyezség ténye.

Az alapul fekvő polgári peres eljárással összefüggésben rámutatott arra, hogy a magánvádlót jogerősen marasztaló polgári ítélettel szemben időközben felülvizsgálati kérelemmel éltek a Kúriához, és egyben csatolta az ezzel kapcsolatos beadványokat.

A becsület csorbítására alkalmas tényállításokként értékelt konkrét terhelti megnyilvánulásokkal összefüggésben hangsúlyozta, hogy a környezetében élő emberek tönkretételéhez, egészségi ártalmak okozásához való hozzájárulás egyértelműen nem feltételezést fogalmaz meg, hanem jelen idejű kijelentésként, tényállításként kezelendő, sem grammatikailag, sem logikailag nem lelhető fel a jövőbeni utalás a kérdéses magatartás megvalósítása tekintetében, hiszen az inkriminált tényállítás szerint nem egy jövőben bekövetkező magatartás miatt okoz majd egészségi ártalmat a környezetének a magánvádló. A valóság és a régmúlt elferdítésére, kifacsarására és a hazudozásokra történő utalás ugyancsak nem a vádlott véleményét tükrözi, amennyiben ilyen szándéka lett volna, akkor állításait értékítéletként kellett volna megfogalmaznia, és valamely indokkal megmagyaráznia azt, utóbbi azonban elmulasztotta.

Még kevésbé minősíthető véleménynyilvánításnak az erősen hiányos ismeretekre, előképzettségre vonatkozó kijelentés, a vádlott ez esetben sem indokolt, és a valószínűleg kifejezés alkalmazása sem tompítja a becsületsértő kijelentés élet, súlyát.

A jogi képviselő érvelése a magánvádlónak a munkáltatója előtt fenti színben történt feltüntetésében és annak módjában kifejezetten becsmérlő, megszégyenítő jelleget ismert fel. A fentiekre figyelemmel a magánvádló képviselője indítványozta a Szombathelyi Törvényszék másodfokú ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokon meghozott

határozatnak megfelelő kötelezéssel **vádlott** bűnösségének rágalmazás vétségében történő megállapítását.

A nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a vádlott védője mindenben egyetértett a másodfokú felmentő ítélet lényegi megállapításaival, hangot adott azon álláspontjának, miszerint a védece által használt kifejezések nem a múltban bekövetkezett, vagy a jelenben történő eseményekre, jelenségekre vonatkoztak, hanem a kutyatartással kapcsolatos sértetti magatartás jövőbeni lehetséges következményeire, másrészt pedig alapjaiban is csak értéktételeket tartalmaztak, így a becsmérő, gyalázkodó jelleg hiányában nem haladták meg az Alaptörvény IX. cikkének első bekezdése szerinti véleménynyilvánítás szabadságának határait. Kiemelte, a vádlotti fellépés alapmotivációja nem magánvádló becsületének csorbítása, hanem a magánvádló miatt megoldhatatlan probléma okán a munkahelyi felettől történt segítségkérés volt.

A nyilvános ülésen elhangzott utolsó nyilatkozataikban a magánvádló és a vádlott az eljárás során előterjesztett beadványaik lényegét ismételték meg, osztva a képviselőik jogi álláspontját.

A Győri Ítéltábla a Be. 393. § (2) bekezdése szerinti nyilvános ülésen, a Be. 387. § (1) bekezdésének megfelelően bírálta felül a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt.

Az ítéltábla a magánvádlói fellebbezést nem találta megalapozottnak.

A Be. 387. § (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást felülbírálta abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

Az ítéltábla megállapítása szerint az első- és másodfokú bírósági eljárások megfeleltek a jogszabályi előírásoknak, olyan eljárási szabálysértés vagy megalapozatlansági hiba nem történt, ami az ügy érdemi harmadfokú felülvizsgálatát megakadályozta volna.

Az eljáró bíróságok az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges adatokat, bizonyítékokat feltárták, és azokat törvényesen és megalapozottan értékelték. Az ítéleti tényállást a vádlottnak, illetőleg a magánvádlónak a tényállásban szereplő releváns tények vonatkozásában mindvégig egybehangzó nyilatkozatai tartalmára, a tanúvallomás által igazolt körülményre, a magánvádló által tett feljelentés mellékleteként rendelkezésre bocsátott iratanyagra, önkormányzati határozatokra, vádlotti levelezés adatira, a folyamatban volt polgári peres eljárás iratainak tartalmára, valamint az egyéb okirati bizonyítékokra alapították, azoknak egyenkénti és összességükben is történő értékelésével, mérlegeléssel

állapították meg. Tényből tényre történő következtetések során logikai hibát nem vétettek, és az indokolási kötelezettségüknek is maradéktalanul eleget tettek.

Az elsőfokú bíróság részletesen számbavette és helytállóan elemezte **vádlott** és magánvádoló vallomásainak releváns részeit, helyénvaló módon értékelte **1. tanú** tanúvallomásának tartalmát, az egyéb önkormányzati, birtokvédelmi, polgári peres eljárások során keletkezett iratanyagok által szolgáltatott bizonyítékokat, a magánvádloői feljelentés és annak mellékletei adatait, valamint a fentebb már felsorolt egyéb okirati bizonyítékokat.

Összességében a járásbíróság a feltárt bizonyítékokat helyénvaló módon vette számba, és azok bizonyító erejét okszerűen mérlegelte.

Az elsőfokon eljáró bíróság a vádlott magánvád szerinti bűncselekményben fennálló büntetőjogi felelősségét megállapította, amely jogi következtetést azonban sem a másodfokon eljáró, sem pedig a harmadfokú bíróság nem osztotta.

A másodfokon eljáró bíróság a büntetőeljárást megfelelően folytatta le, logikus gondolatmenettel vizsgálva az elsőfokú bíróság által helytállóan számbavett bizonyítékokat. A másodfokú bíróság a lefolytatott teljes felülbírálat során helyénvaló módon és megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen és megfelelő körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a bizonyítékok helyes értékelésével túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, és csak egyetlen ponton szorul kisebb mértékben helyesbítésre.

Helytállóan állapította meg a törvényszék azt is, hogy a magánvádoló jogi képviselőjét önálló fellebbezési jog nem illeti meg, a Be. 494. § (2) bekezdése értelmében ezzel kizárólag a magánvádoló rendelkezik, ebből következően a jogorvoslat tárgyában a jogi képviselőnek nincs nyilatkozattételi joga, ezen relatív eljárási szabálysértés azonban értelemszerűen az ítélet érdemére nem hatott ki. Nem tévedett a törvényszék akkor sem, amikor a vádlotti kijelentéseknek a magánvádoló becsületének, társadalmi megbecsülésének csorbítására alkalmas voltára vonatkozó, elsőfokú ítéleti tényállásbeli megállapítást mellőzni rendelte, miután az természete szerint a megállapított történeti tényállásból levont jogi következtetés, ezért nyilvánvalóan nem tartozik az ítéleti tényállás keretei közé. Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállást utóbbiak szerint pontosítva illetőleg helyesbítve, a törvényszék, azt elfogadta, és ez képezte a harmadfokú eljárás alapját is.

Helytállóan mutatott rá a Szombathelyi Törvényszék arra is, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az eljárás során beszerzett bizonyítékok megfelelő kohéziót alkotnak, és az indokolási kötelezettségét is teljesítette. Megalapozott következtetést vont a másodfokú bíróság arra nézve is, miszerint nem tévedett a járásbíróság, amikor a vádlotti indítvány ellenére nem rendelte el a Btk. 182. §-a szerinti valóság bizonyítását. Ebben a körben a közérdek mint megalapozó tényező szóba sem kerülhetett, az inkriminált levél megírását a terhelt részéről pedig valóban nem indokolta jogos magánérdek sem, a sértett munkahelyi felettesének a magánjellegű vitában értelemszerűen nem volt intézkedési jogköre. Mindezek alapján - a törvényi előfeltételek

hiányában - okszerűen állapította meg a másodfokú bíróság a valóság bizonyításának elrendelésével kapcsolatos törvényi lehetőség hiányát, és helyénvaló módon utasította el mindezzel összefüggésben az igazságügyi orvosszakértő meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt.

Mindemellett annak megállapítása során sem tévedett, hogy az elsőfokon eljáró bíróság a büntető anyagi jogszabályok megsértésével állapította meg a vádlott büntetőjogi felelősségét, azaz az irányadó tényállás alapján hibásan vont következtetést a vádlott magánvád szerinti bűncselekményben megállapított bűnösségére nézve.

A harmadfokú eljárás során az ítéletábrla a másodfokú bíróság által is megalapozottnak talált elsőfokú ítéleti tényállást bírálta felül a Be. 388. § (1) és (2) bekezdése - a tényálláshoz kötöttség és a felülmérlegelési tilalom elve - értelmében, miután pedig a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás nem volt megalapozatlan, sem az iratok tartalma, sem helyes ténybeli következtetés levonása útján nem szorult hivatalból sem kiegészítésre, sem pedig helyesbítésre.

A másodfokon eljáró bíróság a jogi érvelése során helytállóan hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság illetőleg a Kúria hatályos ítélkezési gyakorlatára, az ítélete jogi indokolásának részévé téve a Bfv.III.973/2012/3., és a Bfv.III.446/2009/3. számú felülvizsgálati határozatában, eseti döntésében foglaltakat, illetőleg a vonatkozó alkotmánybíróági joganyagot és az ehhez kapcsolódó, állandóan követett ítélkezési gyakorlat egyes döntéseit is. E körben mindenben megfelelően elemezte és értelmezte az adott bűncselekmény megvalósulásának kritériumait, részletes vizsgálatának tárgyává tette a bűncselekmény jogi tárgyára, elkövetési magatartására, a becsület csorbítására alkalmasság objektív ismervére vonatkozó elméleti okfejtéseket, és helytállóan tárta fel a büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglaláshoz elengedhetetlen vizsgálati szempontokat, a szükséges vizsgálódások okszerű sorrendjét, azaz első lépésben a felrótt magatartás tényállítás (híresztelés) fogalma alá vonhatóságát, és utóbbi igenlő megválaszolása esetén a tényállítás becsület csorbítására objektíve alkalmassága tekintetében való állásfoglalást.

A másodfokon eljáró bíróság helytállóan mutatott rá arra is, hogy a vádlott terhére rótt rágalmozással összefüggésben a bűnösség megállapításához az elkövető tudatának szükségszerűen azt kell átfognia, hogy a tényközlése más előtt történik, és objektíve alkalmas a sértett személy becsületének csorbítására, nem feltétele azonban a bűncselekmény megvalósulásának, hogy az elkövető tudata az általa tett vagy híresztelt tényállítás valótlan voltát is átfogja, ilyen módon a rágalmozás valós tény állításával is elkövethető.

Konkrétan a vád tárgyát képező kifejezések tartalmára vonatkozóan a törvényszék túlnyomórészt helytálló megállapításokat tett, a magánvádló felettesének e-mail címére elküldött levél mellékleteként csatolt közlésének a magánvádló által kifogásolt első és harmadik kitételével (a szomszédja magánéletében teljesen másként viselkedik, mint a munkája, hivatása gyakorlása során, és hozzájárul a környezetében élő emberek életének

tönkretételéhez, egészségügyi ártalmak okozásához; illetőleg valószínűleg erősen hiányos ismeretekkel, előképzettséggel rendelkeznek, ezért szükséges minderre a figyelmét felhívni, pótolandó a hiányosságait, egy mentőtisztnek illene tudnia, az ember előbbre való, mint az állat) összefüggésben. A fenti kifejezések használatához a másodfokon eljáró bíróság helytálló és mindenben megalapozott értékelést fűzött, a vádlotti állítások ugyanis nem a múltban bekövetkezett vagy a jelenben éppen folyamatban lévő eseményekre utaltak, hanem éppen arra, hogy hosszú távon a szomszéd általi kutyatartás elméletileg milyen típusú káros következmények kialakulásához vezethet, a szövegösszefüggésből tehát egyértelmű a jövőre történő utalás, a jövőben létrejövő, egészségre ártalmas eredmény előálltának pusztán feltételezése, másrészt a megfelelő ismeretei valószínű hiányára történő utalások egyértelműen értékítéletek, a szomszédról kialakult vádlotti véleményt tükrözik, és nem lépik át a véleménynyilvánítás szabadságának jogszerű határait, teljes egészében nélkülözve a gyalázkodó vagy becsmérlő tartalmat.

Ugyanakkor az utóbbiaktól részben eltérő jogi álláspontra jutott a harmadfokon eljáró bíróság a szintén a vád tárgyát képező, azon vádlotti kijelentéssel kapcsolatosan, miszerint a kutyatartással kapcsolatosan felháborító magatartást tanúsító szomszédja a valóság és a régmúlt elferdítésével, kifacsarásával, hazudozásaival teljesen másként állítja be a valós problémát, helyzetet.

Utóbbi megnyilvánulással összefüggésben mutat rá az ítéletábra arra, hogy a fenti megnyilatkozás nem vitatható módon ugyancsak nem vonható a tényállítás fogalma alá, nyilvánvalóan nem a múltban már bekövetkezett, konkrét eseményekre, történésekre utal. Másrészt minden esetben az általános erkölcsi-és közfelfogás figyelembevételével kell eldönteni, hogy - a passzív alany egyéni megítélésétől, szubjektív értékítéletétől, esetleges érzékenységtől függetlenül - a konkrét kijelentés alkalmas-e a becsület csorbítására, utóbbi azonban olyan megnyilatkozás kapcsán is megállapítható, amely az emberi méltóságot támadja, vagy alkalmas arra, hogy a sértettől, tulajdonságairól, magatartásáról a környezetében kialakult kedvező társadalmi megítélést, az elismertséget kedvezőtlen, negatív irányba befolyásolja. Az ilyen szempontú tényállásszerűséghez elegendő a sérelem absztrakt lehetőségének fennállta, nem szükséges, hogy a hátrányos következmény ténylegesen be is következzen, a sértett becsületérzését valóságosan is negatívan érintse vagy sértse.

Utóbbiakra figyelemmel a vádlotti levélnek a szomszédja hazudozásaira, a valóság és a tények elferdítésére, a régmúlt kifacsarására vonatkozó megnyilvánulásai nem vitatható módon alkalmasak voltak a becsület csorbítására, a sértett becsületérzésének tényleges megsértésére, konkrétan a sértettől a környezetében kialakult kedvező társadalmi megítélés és elismertség negatív irányba történő befolyásolására.

Mindezzel kapcsolatosan a másodfokon eljáró bíróság helyesen hívta fel a figyelmet a töretlenül érvényesülő ítélkezési gyakorlatra, a Legfelsőbb Bíróság a Bfv.III.446/2009/3. számú ítéletében a „narkódíler” kifejezés használatát sem értékelte tényállításnak, a terhelt kijelentése ugyanis nélkülözött minden olyan konkrét tényállítást, amely a valóság bizonyításának alapjául szolgálhatott volna, azonban ez kifejezett tényállítás hiányában is alkalmas volt az egyén becsületének csorbítására, a negatív társadalmi értékítélet kiváltására. Ugyanezen joghatás beálltát állapította meg az ítéletábra a jelen ügyben is, a valóság bizonyításának alapját nem képező, konkrét tényállítást meg nem valósító megnyilvánulásnak minősítve a hazudozásra, tényferdítésre vonatkozó és egyúttal az emberi

méltóságot is sértő terhelti kijelentéseket. Utóbbival szemben a magánvádló kutyatartással kapcsolatos felháborító magatartására, annak egészségügyi ártalmakat kiváltó hatására illetőleg a magánvádló megfelelő ismereteinek valószínű hiányára tett kijelentések az ítélet tábla megítélése szerint önmagában a becsület csorbítására is objektíve alkalmatlannak minősítendőek.

Fenti megállapításai és jogi következtetései levonása során az ítélet tábla figyelemmel volt a kapcsolatos ítélkezési gyakorlat alakulására is. (EH. 2009/135. EH. 2001/462. BH. 2007/4., EBH.87, BH. 1999/540., BH. 1992/226., BH. 1998/412, BH. 1998/317.).

A hazudozással és tényferdítéssel kapcsolatos dehonesztáló megnyilatkozás a tényállítás, tényhíresztelés, tényre közvetlenül utaló kifejezés használatának hiányában a Btk. 179. §-ában szabályozott rágalmozás megvalósulása szempontjából nem diszpozíciószerű, ugyanakkor az ítélet tábla atekintetben is osztotta a törvényszéki álláspontot, hogy az inkriminált kijelentések nem a magánvádló által betöltött munkakörre, közmegebíztásra vagy közérdekű tevékenységre vonatkoztak, hanem a magánéletében tanúsított magatartására, s ilyen módon a Btk. 180. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző becsületsértés vétsége szempontjából sem minősíthető tényállásszerűnek az elkövetési magatartás.

A törvényszék jogi érvelésétől eltérően az ítélet tábla azonban arra az álláspontra helyezkedett, hogy a fentiek szerint a becsület csorbítására alkalmas, a magánvádlóról a környezetében kialakult kedvező társadalmi megítélést negatív irányba befolyásoló kifejezés használatával a terhelt megvalósította a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 180. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő becsületsértés szabálysértését, arra is figyelemmel, hogy magatartása tanúsításakor a vádlott tudata átfogta, hogy az általa mással szemben használt kifejezés a becsület csorbítására alkalmas.

Figyelemmel azonban arra, hogy a cselekmény megvalósításától számított objektív elévülési határidő, két év 2014. április 16. napjával már eltelt, az Sztv. 6. § (6) bekezdése alapján a szabálysértési felelősségrevonásnak már nincs helye, ami miatt a szabálysértési eljárást a Be. 337. § (1) bekezdésének és a Be. 332. § (1) bekezdés a.) pontjának megfelelő alkalmazásával megszüntette.

A fentiekre tekintettel a másodfokon eljáró bíróság által meghozott, az elsőfokú ítéletet megváltoztató és a vádlottat az ellene rágalmozás vétsége miatt emelt vád alól felmentő ítéleti rendelkezés érdemben helytállónak bizonyult, azt az ítélet tábla a Be. 397. §-ának alkalmazásával helybenhagyta azzal, hogy a vádlott személyi adatit a Be. 258. § (2) bekezdés b.) pontja alapján a valóságnak megfelelően helyesbítette.

A harmadfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről az ítélet tábla a Be. 385. § -a folytán alkalmazandó 381. § (1) bekezdése, illetőleg a Be. 514. § (1) és (4) bekezdései alapján határozott, arra is figyelemmel, hogy a magánvádló új

meghatalmazott védőjének meghatalmazása elkésve került becsatolásra, a szükségképpen felmerülő helyettes kirendelt védői díj megfizetésére is a magánvádlót kellett kötelezni.

Győr, 2014. május 7. napján

|                       |                        |                      |            |
|-----------------------|------------------------|----------------------|------------|
| . Széplaki László sk. | . Németh Balázs sk.    | dr. Helyes Klára sk. | . Takácsné |
| a tanács elnöke       | a tanács tagja, előadó | a tanács tagja       |            |

### **Z á r a d é k :**

Ezzel a végzéssel a Szombathelyi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2013. szeptember 10. napján kihirdetett 6.Bf.171/2013/5. számú ítélete 2014. május 7. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2014. május 7. napján

. Széplaki László sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

Kiadó: